

af Byens Kirketaarne stod i Flammer som et Lys, der brænder ned i den ene Side. Ulden Røg og mørkerøde Gnister væltede ud af de mange sammenstyrtede Bygninger.

Soldaterne havde i alle disse Dage ikke været af Klæderne. Tilsmurte af Jord og Sod og Krudtslam sad de paa Hug bag de sønderskudte Brystværn med Kinden til Geværkolben og saae i Brandskæret ud som Negere.

Søren sad mellem sine Batallionskammerater i den mest udsatte af de tre Skanser, der forsvarede Byen. Her var Brystværnets ydre Skraaning styrtet ned. Ogsaa Stormpælerækken var paa de fleste Steder sønderskudt, og de nedfaldne Jordmasser havde fyldt Graven udenfor, hvorved der var dannet bekvemme Overgange for Stormkolonnerne. Lige siden Morgentaagen lettede var Skansen bleven tildænget med Jern fra Fjendens sværeste Skyts. Der var i Virkeligheden ikke længer stort andet Værn tilbage end Bøsserne og to smaa Feltkanoner.

Stormen var begyndt ved Solnedgang, da et Kompani holstenske Jægere i spredt Orden forsøgte en Overrumpling. De blev standset paa Halvvejen af tre hundrede pibende Geværkugler. En efter en sank de raske Mænd stumt overende som Aks, der falder for Leens Hug. Andre, der fulgte efter, kastede sig ned paa Jorden og søgte Dækning.